

Мила Златева споделя с нас своята усмивка в нашата специална рубрика „Усмихни се! Добре дошъл в Изповедалнята!“

Мила Златева
/психолог/

Мила Златева е на 31 години. По-голямата част от живота си е прекарала в Южна България – Родопите, Стара Загора, Димитровград, Пловдив. От 10 години живее в гр. Разград. Тук я води любовта. Има син и дъщеря. Училищен психолог е в ОУ „Иван Сергеевич Тургенев“. От началото на 2017г. е експерт и консултира жертви и извършители на домашно насилие в Консултативен център по проблемите на домашното насилие в град Разград. Докторант в по Педагогическа и възрастова психология в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“.

* Кой е най-големият ти страх?

Опитвам се да подхождам към страховете си изследователски. Следвам мотото „Който го е страх от мечки, да отива веднага в гората“. Преди време се страхувах да шофирам.

Реших проблема, като шофирах в най-мразовитата зима с най-големите преспи. Като преживееш екстремна форма на своя страх, по-леките му варианти ти се струват смешни.

* Разкажи ни за своя житейска трудност

През годините най-трудно ми е било да извися своя вътрешен глас над гласа на околните – да мога да защитавам своите решения, без значение какво мислят и ме съветват най-близките ми, без това да влошава отношенията ми с тях. Първото голямо изпитание беше когато след гимназията заминах за Германия да уча право в престижен университет. Имаше само един малък проблем. Аз не се чувствах добре там и тази специалност не беше за мен. Отказах се от следването си, а година по-късно срещнах любовта и забременях. В очите на околните аз си провалях живота и много хора открито ми казваха това.

* Как се справи в този труден момент?

Научих се да си имам доверие. Също разбрах, че в страданието и проблемите човек намира отговори на важни въпроси. Страданието е неизбежно, но когато човек е уверен, че може да се справи с предизвикателствата, това не е нещо страшно. Научих се и да не бъда алчна по отношение на нещата, които искам от живота. За мен важно е да се чувствам добре и да бъда спокойна, че вървя по своя път, защото аз така искам.

*** Кое ви води- разумът или чувствата?**

Когато съм изправена пред избор, обикновено отчитам и разума, и чувствата. Старая се да балансирам. Разумните чувства, чувственият разум. Предпочитам да не бързам с решенията си. Обмислям ден-два, месец, година. Колкото е нужно.

*** Пожелайте нещо на младежите, които се включват в Изповедалнята!**

Желая им увереност и инициативност сами да случват живота си!

Проект Изповедалнята е полезен за младежката общност в гр. Разград и получава подкрепа от все повече хора. Предстоят още дейности по проекта и се надяваме, че той ще бъде устойчив във времето и ще помага на младежи, които имат нужда от това.